

அறபுத் தமிழில் தமிழ் இலக்கணப் பயன்பாடு

- எஸ்.எம்.எம். மஸாஹிர் -

அறிமுகம்

தென்னிந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்டு இலங்கையில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு மொழி மரபே அறபுத் தமிழ் எனப்படுகின்றது. ஓஸிஸானால் அர்விர், ஓர்வி மொழிர் எனவும் அழைக்கப்படுகின்ற அறபுத் தமிழ் முஸ்லிம்களின் சமய, கலாசார, பண்பாட்டுத் தேவைகளின் அழுத்தம் காரணமாக தேன்றிய ஒரு சிறப்பு மொழி எனக் கூறலாம். “அறபிகளால் அதனை ஓரளவு வாசிக்கலாம்: ஆனால் விளங்க முடியாது. பிறர் வாசித்தால் தமிழர்களால் அதனை ஓரளவு விளங்கலாம். ஆனால் அவர்களால் வாசிக்கவோ எழுதவோ முடியாது” என்ற தனித்துவத்தை இம்மொழி கொண்டுள்ளது.

அறபுத் தமிழுக்குப் பிரதான இரு வரைவிலக்கணங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அவையாவன:

01. தமிழை அறபு அட்சரங்களில் எழுதுதல் அறபுத் தமிழாகும்.

பொதுவாக அறபுத் தமிழ் எனும் போது இவ்வரைவிலக்கணமே வழங்கப்படுகின்றது. இதுவே அடிப்படையான கருத்தாகும். தமிழ் மொழியை அறபு வரிவடிவத்தில் எழுதும் போது அறபுத் தமிழாகிறது. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.மான், மணவை முஸ்தபா, அ.மா.சாமி, மயிலை சீனி வேங்கடசாமி போன்ற அறிஞர்கள் இவ்வரைவிலக்கணத்தையே ஏற்றுள்ளனர்.

02. அறபு வரிவடிவத்தை போலவே, தமிழ் வரிவடிவத்தில் அறபுச் சொற்களைக் கலந்து எழுதுதலும் அறபுத் தமிழாகும்.

முன்னைய வரைவிலக்கணத்தையும் உட்படுத்திய இந்த வரைவிலக்கணத்தின்படி, சாதாரணமாக தமிழ் மொழியில் எழுதும் போது அறபுச் சொற்களைக் கலந்து எழுதுவதும் அறபுத் தமிழாகிறது. இதனைக் கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சுகீரி, ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸீ, எம்.ஐ.எம். அமீன் போன்ற ஆய்வாளர்கள் முன்வைக்கின்றனர்.

இஸ்லாத்துக்கும் அறபு மொழிக்குமிடையிலான இறுக்கமான தொடர்பு காரணமாக சமய, பண்பாட்டுத் துறைசார்ந்த நிறைய அறபுச் சொற்கள் தமிழ் மொழியில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தைப் பேணும் வகையில் இது அமைந்து காணப்படுவதனால் தமிழர்கள் எழுதும் தமிழில் இருந்து

முஸ்லிம்கள் எழுதும் தமிழைப் பிரித்துக் காட்டும் ஓர் அம்சமாக இது அமைகின்றது. இதனால் இதனையும் அறபுத் தமிழ் எனப்படுதல் வேண்டும் என்பது இவர்களின் வாதமாகும்.

இவ்விரு வரைவிலக்கணங்களுள் முதலாவது வரைவிலக்கணமே பொதுவாக வழங்கப்படுவதாகும். அறபுத் தமிழின் ஆரம்ப காலத்தில் அறபு அட்சரங்களில் அமைந்த தமிழுக்கே அறபுத் தமிழ் எனப்பட்டமை, பிற மொழிச் சொற்கள் கலந்த மொழிகளையெல்லாம் பொதுவாக தனி மொழி மரபாகக் கருதாமை, முஸ்லிம் கல்விமான்களால் அறபு லிபியில் அது திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டமை போன்ற காரணங்களால் இக்கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

அறபுத் தமிழில் தமிழ் இலக்கணம் பயன்பாடு என்ற இவ்வாய்வு அறபுத் தமிழில் அமைந்த பதினொரு நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. தப்ஸீர், ஹதீஸ், ஸீறா, பிக்ஹ் துறைகளைச் சார்ந்தவையாக அந்நூல்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காற்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. அவை கீழ்வருமாறு:

- காதிர் 'ம்ஸுத்தீன் அல் மக்தூமி அவர்களின் திருநபி சரித்திரம் முபாரக் மாலை
- சுலைமான் இப்னு முஹம்மத் அவர்களின் (இலங்கை காலியைச் சேர்ந்தவர்) ரஹ்மதுல் மன்னான் அலல் முதஅல்லிமீன மினல் வில்தான்
- பழல் இப்னுல் கௌஸ் அவர்களின் பவாரிகுல் ஹிதாயா லி ஸாஹிபில் பிதாயா
- நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர் அவர்களின் தப்ஸீரு பத்ஹில் கரீம்
- நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர் அவர்களின் அல்ஐவாஹிருஸ் ஸலீமா
- முஸ்தபா ஆலிம் அவர்களின் (இலங்கை, பேருவளையைச் சேர்ந்தவர்) பத்ஹூர் ரஹ்மான் பீ தர்ஜமதி தப்ஸீரில் குர்ஆன்
- ஹபீப் முஹம்மத் அவர்களின் புதூஹாதூர் ரஹ்மானிய்யா பீ தப்ஸீரி கலாமிர் ரப்பானிய்யா
- ஹபீப் முஹம்மத் அவர்களின் பத்ஹூர் ரஹீம் பீ தப்ஸீரில் குர்ஆனில் கரீம்
- 'ாம் நைனா லெப்பை அவர்களின் ஸலாதுல் அர்கான் மாலை
- எழுதியவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படாத அல் மனாபிஉல் அதம பீ தப்ஸீரி அம்ம
- எழுதியவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படாத திருமுடியிறக்கின ஹதீஸ்

அறபுத் தமிழ் சொற்களில் தமிழ் இலக்கண விசுதிகள்

எழுத்துக்கள் ஒன்றோ பலவோ சேர்ந்து கருத்தைத் தருமாயின் அதற்கு சொல் அல்லது பதம் எனப்படும். அறபுத் தமிழ், தமிழ் மொழியிலிருந்து கிளைத்தெழுந்த ஒரு கிளை மொழி என்ற வகையில் அதில் தமிழ் பதங்கள் விரவி இருத்தல் இயல்பானதாகும்.

எனினும் அதில் அறபுச் சொற்களும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அளவில் இடம் பிடித்துள்ளன. முஸ்லிம்கள் பிரதானமாக தங்களது சமயரீதியான தேவைகளுக்கென உருவாக்கிய மொழி என்ற வகையில் அறபுத் தமிழில் அதிக அறபுச் சொற்களை அவதானிக்கலாம். அத்தோடு முஸ்லிம்களுடைய வாழ்வியலுக்கும் அறபு மொழிக்குமிடையிலான பிரிக்க முடியாத, மிக இறுக்கமான தொடர்பும் இவ்வாறு அறபுச் சொற்கள் கலந்துள்ளமைக்கு மற்றுமொரு காரணமாகும்.

இந்த வகையில் *இன்காரு செய்கிறார்கள்* (மறுக்கிறார்கள்), *முராதாவது* (கருத்தாவது), *மொளத்து* (மரணம்), *க்கு* (சந்தேகம்), *மாத்து* (வாழ்வு), *வத்து* (நேரம்), *யெ.னி* (அதாவது), *ஆகிறத்து* (மறுமை), *துன்யா* (இம்மை), *சுப்ர்* (இறை நிராகரிப்பு), *ஷிர்க்* (இணை வைத்தல்), *ஹத்து* (எல்லை), *ஹயாத்து* (வாழ்க்கை), *அமல்* (செயல்), *இரரத்து* (சுட்டிக் காட்டுதல்), *ஷஜுத்* (இருப்பு) போன்ற சொற்கள் இவ்விலக்கியங்களில் மிகப் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிலபோது ஒரு பந்தியில் 20, 25 வீதமான சொற்கள் அறபுச் சொற்களாகக் காணப்படுகின்றன. இது அறபுத் தமிழுக்கு இருக்கும் மிகப் பிரதானமான சிறப்பம்சமாகும்.

அறபுத் தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அறபுச் சொற்களும் தமிழ் மொழியின் விசுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெரும்பாலும் அமையப் பெற்றுள்ளன. இதனை விளக்குகின்ற பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ், உண்மையானவன் என்று முஸ்லிம் புலவர்கள் அல்லாஹ்வை வருணிக்க முற்படும்போது *ஹக்ர்* அல்லது *ஹக்குர்* எனும் உண்மையை குறிக்கும் அறபுச் சொல்லுடன் *அன்ர்* என்னும் உயர்திணை ஆண்பால் விசுதியைச் சேர்த்து *ஹக்கண்ர்* என்றே குறிப்பிடுவர். இங்கு கிரந்த எழுத்தைப் பயன்படுத்த விரும்பாத முஸ்லிம் புலவர்கள் அதனைத் தமிழ் மரபுக்கியைய தமிழ்படுத்தி *ஃகக்கண்ர்* என்றும் *ஃஅக்கண்ர்* என்றும் குறிப்பிடுவர்.¹

பன்மையை உணர்த்துவதற்கு அறபுச் சொற்களுடன் *ஃகள்ர்* என்னும் பன்மை விசுதி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அல்குர்ஆன் வசனம் *ஃஆயத்ர்* என அறபியில் அழைக்கப்படுகின்றது. அதன் பன்மை *ஃஆயத்துக்கள்ர்* என *ஃகள்ர்* என்னும் பன்மை விசுதி

¹ உவைசு, ம.மு. தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல் அகராதி, பப. 11, 12

பெற்று வந்துள்ளது. வானவரைக் குறிக்கும் சொல் 'மலக்' அல்லது 'மலக்கு' என்பதாகும். அதன் பன்மை 'கள்' விசுதி பெற்று 'மலக்குகள்' என வழங்கப்படுகின்றது. மக்காவைச் சேர்ந்தவர்கள் 'மக்கிகள்' என்றும் மதீனாவைச் சேர்ந்தவர்கள் 'மதீனிகள்' என்றும் வழங்கப்படுவர். இதே போன்று மக்காவில் செல்வாக்கோடு வாழ்ந்த ஒரு கோத்திரமான 'குறை' என்ற கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் குறிப்பதற்கு 'குறைிகள்' எனப்படுகின்றது. அநாதைகள் என்பதைக் குறிக்க 'யதீம்கள்' எனப்படுகின்றது.

அறபு இயற்பெயர்கள் சிலவற்றை கௌரவமாக குறிப்பிடுமுகமாக அப்பெயர்களுடன் 'அர்' என்றும் உயர்திணைப் பலர்பால் விசுதியைச் சேர்ப்பர். முகம்மதுர்முகமதர், அகுமது ர்அகுமதர், மகுமுது ர்மகுமுதர்.

முஸ்லிம் இயற்பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு 'ஆர்' என்னும் பலர்பால் விசுதியைப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. அலி ர்அலியாரர், ஹசன் - ஹசனாரர், ஹுசைன் - ஹுசைனாரர், முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை முஹம்மதனாரர் எனவும் கண்ணியமாக அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தமிழ் இலக்கண மரபுக்கியைய வரும் மற்றொரு விசுதி 'இயர்' என்பதாகும். இதுவும் பன்மையை உணர்த்தும் விசுதியாகும். அசுகாப் - அசுகாபியர், குறைஷி ர் குறைஷியர், மக்கி ர்மக்கியர், மதனி ர்மதனியர், எமனி ர்எமனியர், அஜமி ர்அஜமியர்.²

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.'மான் தனது அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம் என்ற நூலில், மார் விசுதி பெறும் பெயர்கள் பற்றி விளக்கியுள்ளது போல்³ அறபுத் தமிழிலும் அறபுச் சொற்களை மார் விசுதி பெற்றதாக அமைந்துள்ளனர். அஸ்ஹாபிமார் என்ற பதம் மீண்டும் பன்மையாக்கப்பட்டு அஸ்ஹாபிமார்கள் என வழங்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று தனம் என்ற விசுதியும் தமிழில் உள்ளதாகும்.⁴ அதையொட்டி அறபுத் தமிழிலும் முனாபித்தனம் என்பது போன்ற சொற்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

அறபுத் தமிழில் உபயோகிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பதங்களைப் பொறுத்தளவில் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை அசல் தமிழ்ச் சொற்களாக அமைந்துள்ளன. செய்தி, பூமி, விரிப்பு, இரவு, பகல், நாயன், உமக்கு, அளவு கடந்து, பரிசுத்தம், நேர்வழி, காண்பிக்கிறேன், எண்ணிக்கை, பெயர், சகலதும், ஒத்தாசை, தவறாமல், செவி,

² உவைசு ம.மு. தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல் அகராதி, ப. 12

³ பார்க்க: எம்.ஏ. நு.'மான், அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், 2006, ப. 61

⁴ பார்க்க: மேலது, 2006, ப. 46

பாசை, ஒழுங்காக, கோபம், நெருப்பு, உயிரை, திருவுளமானார்கள், உலர்ந்து, வழக்கு, நீர், அவர்களுக்கு போன்றவை இந்த விடயத்துக்கு உதாரணங்களாகும்.

எனினும் சில இடங்களில் பேச்சுத் தமிழ்ச் சொற்கள் பாவிக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடியும். அந்த வகையில் தேல்லை(தேவை), ஒன்றாவது (முதலாவது), இறங்கிச்சுது (இறங்கியது), புலங்குற (புலங்குகின்ற), ஆராகிலும் (யாராகிலும்), ஆரெண்டு (யாரென்று), ஒன்னாயிருக்கும் (ஒன்றாயிருக்கும்), புதுசானதுகளுடய (புதியவைகளுடைய), செய்யிறார்கள் (செய்கிறார்கள்), நபிக்கி (நபிக்கு) போன்ற சொற்கள் ஆங்காங்கே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

அறபுத் தமிழில் றகரம் பெரும்பாலும் டகரமாக மாறி இருப்பதைக் காணலாம். பேச்சு வழக்கிலும் றகரத்தை டகரமாக மாற்றி உச்சரிக்கும் அமைப்பு இருப்பது இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். உதாரணமாக: நின்டும்(நின்றும்), என்டு (என்று), இல்லையென்டது (இல்லையென்றது), யாதென்டறியாமல் (யாதென்றறியாமல்), ஒன்டுமில்லை (ஒன்றுமில்லை), என்டபடி (என்றபடி) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சிலபோது றகரம் தகரமாக மாறியுள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். ஏத்துக் கொள்ளாவிட்டால் (ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால்), பத்தி (பற்றி), மாத்தத்தை (மாற்றத்தை), மத்தும் (மற்றும்) போன்றன இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

தமிழ் மொழியில் ஐ உருபை வெளிக்காட்டும் சங்கிலி (ஐ) சாதாரணமாகப் பாவிக்கப்படுவதுண்டு. அறபுத் தமிழிலும் இந்தப் பாவனையை பல சொற்களோடு இணைந்ததாகக் காணலாம். உதாரணமாக: வைக்கப்படும், மலைகள், அழைத்த, அவனை, குர்ஆனை, தண்ணீரை போன்ற சொற்களைக் கூறலாம். ஆனாலும் பல இடங்களில் சங்கிலி (ஐ) நீக்கப்பட்ட சொற்களை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதற்குச் சான்றுகளாக ஓடயில் (ஓடையில்), நிலயில் (நிலையில்), உம்முடய (உம்முடைய), மூஸா உடய (மூஸா உடைய) உண்டானவயடங்களுக்கும் (உண்டானவையடங்களுக்கும்), ஆகயால் (ஆகையால்), மெளதயும் (மெளத்தையும்), தூய்மயாய் விட்டான் (தூய்மையாகி விட்டான்), தங்களுடய (தங்களுடைய), நப்சுகளயே (நப்சுகளையே) போன்ற பதங்களை முன்வைக்கலாம். எனவே, ஐ உருபு பாவனையில் இருந்திருக்கிறது என்பதும் ஏதோ காரணத்தால் அது சில சொற்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படாது தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் புலனாகின்றது. ஆய்வானுக்குக் கிடைத்த எல்லா நூல்களிலும் இதனை அவதானிக்க முடிந்தது.

தமிழ் மொழியில் ட, ற, ர, ல என்ற எழுத்துக்கள் சொல்லின் முதலில் வருவதில்லை. அவை இ என்ற எழுத்தை முதலில் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன. உதாரணமாக: இறப்பர், இராக்கை, இறாத்தல், இலாம்பு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து சேரும் போது உபயோகிக்கப்படும்.

அவற்றை 'இர எழுத்தை இணைக்காமலேயே பாவிக்க முடியும் என பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.மான் குறித்துக் காட்டியுள்ளார்.⁵ அறபுத் தமிழிலும் ராஜாங்கம் (இராஜாங்கம்) ரண்டு (இரண்டு)போன்ற சொற்கள் 'இர எழுத்தைப் பிரயோகிக்காமல் வழங்கப்படுகின்றன.

அறபுத் தமிழில் வித்தியாசமான பல தமிழ் சொற்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உடுமானம் (உடை), விதர்ப்பம் (கருத்து வேறுபாடு), சதிமானம் (ஏமாற்று), திட்டாந்திரம் (அத்தாட்சி), ஒடுக்கத்து நாள் (மறுமை நாள்), கோன்தாளி (கோடாரி), துன்மை (தூய்மை), பத்து (தலைவர்), கர்மம் (விடயம்), தத்துவம் (ஆட்சி அதிகாரம்) போன்ற பதங்கள் இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

அறபுத் தமிழ் வசனங்களில் தமிழ் இலக்கணப் பயன்பாடு

சொற்கள் இணைந்து வாக்கியங்களாக அமைகின்றன என நாம் பொதுவாகக் கூறுகின்றோம். ஆயினும், ஊரில் வந்தேன் நேற்று நான் இருந்து என்ற சொற்களின் சேர்க்கை வாக்கியமாகாது. இந்த வரிசையில் உள்ள சொற்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருள் தரக்கூடிய முறையில் சரியாக இணையவில்லை. அதனால், இது பொருளுடைய வாக்கியமாக அமையவில்லை. இதே சொற்கள், நான் ஊரிலிருந்து நேற்று வந்தேன் என்ற ஒழுங்கில் இணையும் போது வாக்கியமாகிறது. இதே சொல் வரிசையை சற்று மாற்றி நான் நேற்று ஊரிலிருந்து வந்தேன், ஊரிலிருந்து நான் நேற்று வந்தேன், நேற்று நான் ஊரிலிருந்து வந்தேன் எனவும் வாக்கியங்கள் ஆக்கலாம். இவ்வாறு பொருள் தரத்தக்க வகையில் சொற்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு முறைக்கு ஏற்ப ஒன்றுடன் ஒன்று அமைப்பு ரீதியாக இணைந்து ஒரு முற்றுப் பொருளைத் தருமாயின் அதனை வாக்கியம் என்று கூறலாம்.⁶

தமிழ் மொழியை அறபு வரிவடிவில் எழுதுகின்ற அறபுத் தமிழில், தமிழ் இலக்கண விதிகள் பெருமளவில் பேணப்பட்டு வந்துள்ளதாகவே தெரிகிறது. இது பற்றி ஏ.எம். நஹியா குறிப்பிடுகையில், 'அறபுத் தமிழில் அறபுச் சொற்கள் விரவிக் கிடந்தாலும் வசனங்கள் தமிழ் இலக்கணப்படியே அமையும்'⁷ என்கின்றார்.

ஓதமிழ் வாக்கிய அமைப்பில் பெயர்ச் சொற்களில் திணை, பால், எண், இடம் என்பன (தி.பா.எ.இ.) முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. எழுவாய்ப் பெயரின் தி.பா.எ.இ. என்பனவற்றுக்கு ஏற்ப பயனிலையாக வரும் வினைச் சொல்லின் விகுதி அமைய வேண்டியது கட்டாயம்⁸ என பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.மான் கூறுகின்றார்.

⁵ பார்க்க: எம்.ஏ. நு.மான், அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம் 2006. ப. 24

⁶ எம்.ஏ. நு.மான், அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம், 2006. ப. 144

⁷ நஹியா, ஏ.எம். அஸ்ஸூம் தமிழும், ப. 53

⁸ எம்.ஏ. நு.மான், அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம், 2006 ப. 65

இந்த விதிகளுக்கேற்பவே பொதுவாக அறபுத் தமிழ் வாக்கியங்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக:நாம் ஆக்கினோம், குறைவிகள் கேட்டு கொள்கிறார்கள். உன்னை அழைக்கிறேன். நீர் அவர்களுக்கு சொல்லும் செய்தி உமக்கு வந்ததா, நாங்கள் ஈமான் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற வசனங்களைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இவை முழுமையாக தமிழ் இலக்கண விதிகளோடிணைந்த வசனங்களாகும்.

அறபுத் தமிழ் வசனங்களில் தமிழ் இலக்கண வரம்புகள் பேணப்பட்டிருந்தாலும் சிற்சில இடங்களில் முஸ்லிம்களின் பேச்சுமொழி சார்ந்த வசன அமைப்புகளையும் எழுத்தாளர்கள் கையாண்டுள்ளனர். வாசகர்களின் அறிவுத் தரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாறான பிரயோகங்களை அவர்கள் உபயோகித்திருக்க முடியும். உதாரணமாக: “இதுவாகிறது ஹிஜ்ரத் 1305 – ஆயிரத்து முன்னூத்தி ஐந்தாம் வருடம் காலிக் கோட்டை கதீப் காதீர் மகதீனில் மக்தூமி இப்னில் கதீப் முஹம்மத் லெப்பை மரக்காயரில் மக்தூமிய்யென்னும் வித்துவ சிரோமனியவர்களால் இருலோகத்துக்கும் சந்தாராகிய திருநபி நமது நாயகம் முஹம்மத் முஸ்தபா றஸூலுல்லாஹ் அலைஹி வஸல்லமவர்களின் ஜீவிய சரித்திரத்தை யாவரும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளும் பொருட்டும் மனதில் எப்பவும் பாடமாய் தரிபட்டிருக்கும் பொருட்டும் இலேசான செந்தமிழில் தொங்கல் நடையாகப் பாட்டாகப் பாடி அதற்கு முபாரக்கு மாலையென்று நாமம் சூட்டப்பட்ட கிதாபாயிருக்கும்.”⁹

தமிழ் மொழி இலக்கணத்தில் புணர்ச்சி என்ற தலைப்பில் உயிர்முன் மெய் புணர்தல் என்று வகைப்படுத்தப்படுகின்ற பகுதியில் உள்ள அம்சங்கள்¹⁰ அறபுத் தமிழில் காண்பதரிது. இணைப்பெழுத்துக்கள் அங்கு பயன்படுத்தப்படவில்லை. முஸாவுக்கு சொன்னான் (முஸாவுக்குச் சொன்னான்), தண்ணீரை தடுக்கிற (தண்ணீரைத் தடுக்கிற), மெளத்துக்கு பிறகு (மெளத்துக்குப் பிறகு), தன்னை கொண்டு (தன்னைக் கொண்டு), தண்ணீரை புகட்டினான் (தண்ணீரைப் புகட்டினான்) போன்ற வாக்கியங்கள் இவ்விடயத்திற்கு தக்க சான்றுகளாகும்.

அறபுத் தமிழில் உள்ள சில வாக்கியங்கள் அல்லது சொற்றொடர்கள் முடிவுறும் அமைப்பு பேச்சுத் தமிழை ஒத்ததாக அமையப் பெற்றுள்ளது. உதாரணமாக: ஓவுழுவுக்கு முன் ஷர்த்துக்கள் ஆறு 1 - இஸ்லாமாயிருக்கிறது 2 - புத்தி உண்டாயிருக்கிறது 3 - வுழு பர்ளு என்று எண்ணுகிறது 4 - வுழுவுக்குண்டான அடவுகளை அறிகிறது 5- வுழுவுக்கு ஆகுமான துப்புரவான தண்ணீர் தேடுகிறது 6-வுழுவில் பர்ழான மேனியில் தண்ணீரை தடுக்கிற வஸ்துக்கள் ஓட்டியிருந்தால் நீக்கி கொள்கிறது”¹¹ இவ்வசனங்களில்

⁹ஷம்சுத்தீன் அல் - மக்தூமி, திருநபி சரித்திரம் முபாரக் மாலை, ப. 2,3

¹⁰பார்க்க: எம்.ஏ. ருஃமான், அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம் 2006. ப. 205-207

¹¹ஷாம் நெய்னா லெப்பை, ஸலாதுல் அர்கான் மாலை, ப.7

இறுதியில் முடியும் வினைகளைப் பொறுத்தளவில் இருத்தல்/இருப்பது, உண்டாயிருத்தல்/உண்டாயிருப்பது, எண்ணுதல், அறிதல்/அறிந்திருப்பது, தேடுதல்,கொள்ளுதல் என அமைந்திருத்தலே தமிழ் இலக்கண விதிகளுக்கு உட்பட்டதாக அமையும்.

ஓஅவர்களைக் கொண்டுதான் வுஜுது நிரப்பமாகி அதன் அவ்வலைக் கொண்டு சேர்ந்துது இதனால்தான் அவர்களை காதமெனும் தீர்மானமாக முத்திரையாக்கப்பட்டுது ஆகயால் லா இலாஹ இல்லால்லாஹ் என்ட கலிமாவுடன் முஹம்மத் ரசூலுல்லாஹ்வை சேர்த்தல்லாமல் இஸ்லாமென்டது உண்டாகாத¹² இவ்வசனங்களில் உள்ள பயனிலைகளான சேர்ந்துது, முத்திரையாக்கப்பட்டுது, உண்டாகாது என்பவற்றை சேர்ந்து விட்டது. சேர்ந்துது, முத்திரையாக்கப்பட்டது, உருவாகாது என அமைந்திருப்பின் தமிழ் இலக்கண விதிகளுக்குள் அமைந்திருக்கும்.

அறபுத் தமிழில் பரவலாக-அளவில் என்ற பிரயோகம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அச்சொல் இற்கு, இற்காக, இடம், நோக்கி என்ற கருத்துக்களைத் தரும் வகையில் கையாளப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக: பரிசுத்தமாகிறதளவில் (பரிசுத்தமாவதற்கு), அவனளவில் (அவனிடம்/அவனை நோக்கி), அறிவதளவில் (அறிவதற்காக வேண்டி) பிரிஅவ்ளளவில் (பிரிஅவ்னிடம்), கருமத்தளவில் (கருமத்தை) என்ற சொற்றொடர்களைக் குறிப்பிடலாம். பல கருத்துக்களைச் சுட்ட அளவில் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு உள்ளதால் வாசகர்களுக்கு அது பொருள் மயக்கத்தைத் தரமுடியும்.

அறபுத் தமிழ் வாக்கியங்களில் சர்வசாதாரணமாக சில வித்தியாசமான பிரயோகங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்படிக்கொத்த (அப்படியான) சமைக்கப்பட்டதடங்களைக் கொண்டு (சமைக்கப்பட்ட எல்லாப் பொருட்களைக் கொண்டும்) ஆனபடியினால்தான் (அதனால்தான்), செய்தியைத் தொட்டும்(செய்தியைப் பற்றி), அவனெப்போல்கொத்தவனானால் (அவன் எப்படியானவன் என்றால்), அவனாகிறாவன் (அவன்), உண்டாயிருக்கிறார்கள் (இருக்கிறார்கள்) இப்பனு உபை போல் கொத்த (இப்பனு உபை போன்ற) என்ற பதப் பிரயோகங்கள் இதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும்.

இவை அக்காலத்தில் முஸ்லிம்களால் பொதுவாகப் பாவிக்கப்பட்ட பிரயோகங்களாகவும் இருக்க முடியும். இன்றும் இத்தகைய சொற்பிரயோகங்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படுத்துவதுண்டு. அத்தோடு அறபு வாக்கியங்களை சொல்லுக்குச் சொல் மொழி பெயர்க்க (Direct Translation) முனையும்போதும் இந்நிலை தோன்றமுடியும்.

¹² ஹபீப் முஹம்மத், புதாஹாதுர் ரஹ்மானிய்யா , 1879, ப. 3

சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்து. அறபுத் தமிழில் உள்ள வசனங்களைப் பொறுத்தளவில் அவை பெரும்பாலும் தமிழ் மொழி இலக்கணத்தை அடியொட்டி அமைந்தவை. சில இடங்களில் தனிநபர் பலவீனங்களினாலோ அல்லது பேச்சு மொழியின் செல்வாக்கினாலோ மாறியமைந்துள்ளன எனக் கூறலாம்.

நிறுத்தற் குறிகள்

எந்த ஒரு மொழியிலும் நிறுத்தற் குறிகள் மிகவும் முக்கியத்துவமுடையன. வசனங்களினூடாக எடுத்துக் காட்ட விரும்பும் பொருளை மிகவும் துள்ளியமாக வெளிக்கொண்டு வருவதற்கு நிறுத்தற் குறிகள் இன்றியமையாதன. தமிழ் மொழியும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. அம்மொழியிலும்இந்த விடயத்திற்கு உரிய இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அறபுத் தமிழை பொறுத்தளவில் நிறுத்தக் குறிகளின் பயன்பாடு முழுவதும் இல்லாதிருப்பது மிகவும் ஆச்சரியமானது. முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி அரைப்புள்ளி, கேள்விக் குறிகள் போன்ற அடிப்படையாக குறிகள் எதுவும்அறபுத் தமிழில் உபயோகிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.அதேவேளை கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதிகளில் தமிழ் மொழி ஆக்கங்களிலும் நிறுத்தற் குறிகள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டனவா எனவும் ஆய்வு செய்தல் வேண்டும்.

இது அம்மொழி ஆக்கங்களை வாசிப்பவருக்கு பெரும் சிரமத்தையும் பொருள் மயக்கத்தையும் தருகின்றது. சிலபோது அவ்வசனங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள விடயம் என்ன என்று கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போகமுடியும். அத்தோடு சொற்களுக்கிடையிலான இடைவெளிகளும் பொதுவாகக் காணமுடியவில்லை. இது நிலமையை இன்னும் சிக்கலாக்குகின்றது. உதாரணத்திற்காக கீழ்வரும் பந்திகளை முன்வைக்கின்றோம்.

஁குறைஷிகள் எந்த வஸ்த்தை தொட்டு ஒருவருக்கொருவர் கேட்டு கொள்கிறார்கள் அதில் விதர்ப்பமானவர்களாக இருக்கிறார்களே அப்படிக்கொத்த வலுப்பமான செய்தியைத் தொட்டும்அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கேட்டு கொள்கிறார் அந்த செய்தியை மு.மினானவர்கள் தரிப்படுத்துகிறார்கள் காபிரானவர்கள் இங்காரு செய்கிறார்கள்அந்த செய்தியானது மௌத்துக்குப் பிறகு எழுப்பறது கேள்வி கணக்குக் கேட்கிறது கூலி கொடுக்கிறது முதலானதன் பேரில் பொதிந்திருக்கும் குர்ஆனில் நின்று

ரஞ்சல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் கொண்டு வந்தார்களே அந்த ஒன்னாயிருக்கும்”¹³

ஓநீ அவனுக்கு சொல்லு அல்லாஹு தஆலா சொல்லியிருக்கிறான் முஹம்மதே சொல்லும் காரியமாகிறது அல்லாஹ்வாகிறவன் ஒருவனாயிருக்குமென்று¹⁴

ஓஅவர்கள் அந்த பாவத்தை விட்டும் தெளபா செய்து மீள்வதற்காக அவர்கள் செய்த அமலில் சிலதுக்கு வேதனை அவர்களுக்கு புகட்டுவதற்காக வேண்டி அப்படி பஸாது வெளியாயிட்டது அறிந்துகொள் கரயில் மழயும் பூண்டுகளும் குறைந்தது கடலில் மழை பெய்யாதது கொண்டு கடல் மிருகங்களுடைய கண்கள்மறைந்து போறது சிப்பியில் முத்தில்லாது போறது கடலில் மனிதர் சாவது இன்னம் இதுபோல் கொத்தது வெளியாயிட்டது பூமி முகத்தில் முதலாவது வெளியான பாவமாகிறது காபீல் ஹாபீலை கொண்டது¹⁵

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பந்திகளைப் போன்றுதான் ஆய்வாளனுக்குக் கிடைத்த அனைத்து நூல்களிலும் பந்திகளும் வசனங்களும் அமையப் பெற்றள்ளன. எனவே, நிறுத்தக் குறிகள் பிரயோகிக்கப்படாமை அறபுத் தமிழில் காணப்படும் பெரும் குறைபாடு எனக் கொள்ளலாம்.

எனினும் சில நூல்கள் இலக்கங்களைப் பயன்படுத்தி வசனங்களைப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளன. உதாரணமாக: *வுழுவில்லாதவர்களுக்கு முன்று செயல்கள் ஹராம்*

1. குர்ஆனை தொடுகிறது
2. தொழுகிறது
3. க.:பதுல்லாவை தவாபு செய்கிறது¹⁶

அறபுத் தமிழ் பேச்சு மொழியா? செந்தமிழா?

அறபுத் தமிழில் வெளிவந்துள்ள ஆக்கங்களை நுணுகி ஆராய்கின்ற போது அவை பேச்சுத் தமிழ் சிறிதளவு கலந்த செந்தமிழ் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். கீழ்வரும் பந்திகள் இவ்வுண்மையை தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“இன்னம் அவர்கள் ஸகாத் அல்லது பீங்கான் கோன்தாளி கிடாரம் இது போல் கொத்த புலங்குற வஸ்தை இரவல் கொடாமல் விலகுறவர்கள் ரஞ்சல் ஸல்லல்லாஹி அலைஹி வஸல்லம் திருவுளமானார்கள் ஆராகிலும் ஒருவன்

¹³1 . அல்மனாபிடல் அதம பீ தப்ஸீரி அம்ம, ப.5

¹⁴எம்.எஸ். பழல் இபனு கௌஸ், பவாரிகுல் ஹிதாயா லிஸாஹிபில் பிதாயா, ப.8

¹⁵நூஹ் இபனு அப்தல் காதிர், தப்ஸீரு பத்ஹில் கரீம் 1907, பாகம் 3, ப.17

¹⁶ஷாம் நைனா லெப்பை, ஸலாதுல் அர்கான் மாலை, ப. 10

நெருப்பு கொடுத்தானாகில் அந்த நெருப்பை கொண்டு சமைக்கப்பட்டதடங்களை கொண்டும் ஸதகா கொடுத்தது போலாகும் இன்னம் ஆராகிலும் ஒருவன் உப்பு கொடுத்தானாகில் அந்த உப்பை கொண்டு ருசியாக்கப்பட்டதடங்களை கொண்டும் ஸதகா கொடுத்தது போலாகும் இன்னம் ஆராகிலும் ஒருவன்தண்ணியில்லாத தளத்தில் ஒரு முடர் தண்ணீரை புகட்டினால் ஒரு உயிரை ஹயாத்தாக்கினது போலாகுமென்று சொன்னார்கள்¹⁷

ஓமனிதரில் சிலர் உண்டாயிருக்கிறார்கள் அவர்கள் அல்லாஹ்வை கொண்டும் ஒடுக்கத்து நாளை கொண்டும் ஈமான் கொண்டோமென்று வாயினால் சொல்லுவார்கள். அவர்கள் ஈமான் கொண்டவர்களில்லை இந்த ஆயத்து இப்னு உபை போல்கொத்த முனாபிகீன்களுடைய ஹக்கில் இறங்கினது அவர்கள் நபி நாயகத்துடய அஸ்ஹாபிமார்களை விட்டும் தப்பி கொள்வதற்காக அவர்களை கண்டால் நாங்கள் ஈமான் கொண்டிருக்கிறோமென்று சொல்வார்கள் மனதில் அதற்கு மாத்தத்தை நிண்ணயம் கொண்டிப்பார்கள் அந்த முனாபிகீன்கள் அல்லாஹ்வுக்கும் மு.:மினானவர்களுக்கும் சதிமானம் செய்யிறார்கள்¹⁸

மேலே எடுத்தாளப்பட்ட பந்திகளில் உள்ள வசனங்களுள் பெரும்பாலானவை செந்தமிழை அடியொட்டியவை. ஆனாலும் இடைக்கிடை பேச்சு மொழி கலந்திருப்பதைக் காணலாம். எனவே, அறபுத் தமிழ் முழுமையாக செந்தமிழ் எனக் கூறமுடியாது. அதேநேரத்தில் முற்று முழுதாக பேச்சுத் தமிழ் எனவும் கூறிவிட முடியாது. செந்தமிழிலே சிறிதளவு பேச்சுத் தமிழ் கலந்த ஒரு வகை மொழி எனக் கூறமுடியும்.

முடிவுரை

அறபுத் தமிழ் என்ற மொழி தமிழ் மொழியை அடியாகக் கொண்டமைந்ததால் அதன் சொல் உருவாக்கத்திலும் வாக்கிய அமைப்பிலும் தமிழ் மொழியின் முறைமைகளைக் கொண்டுள்ளது. அதேவேளை அது அறபுச் சொற்களை இடைக்கிடை கொண்டிருப்பதோடு சில இடங்களில் தமிழ் இலக்கண விதிகளை மீறிய வகையில் பேச்சு மொழி சார்ந்ததாகவும் அமைந்துள்ளது. எனினும் பெருவாரியாக தமிழ் இலக்கணத்தைப் பேணிய வகையிலேயே அறபுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன.

¹⁷நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர், அல் ஜவாஹிரன் ஸலீமா, ப. 512

¹⁸நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர், தப்ஸீரு பத்ஹில் கரீம், ப. 34

உசாத்துணை நூல்கள்

01. காதிர் ஷம்ஸுதீன் அல்மக்தூமி கே.எம்.எல்.எம். (ஹி.1344) திருநபி சரித்திரம் முபாரக் மாலை, காலி: முஹம்மத் ஷம்ஸுதீன் இப்னு அப்துர் ரஹ்மான்.
02. பழல் இப்னுல் கௌஸ் எம்.எஸ் (n.d) பவாரிகுல் ஹிதாயா லிஸாஹிபில் பிதாயா, சென்னை: முஜீதிய்யா
03. சுலைமான் இப்னு முஹம்மத் (n.d) ரஹ்மதுல் மன்னான் அலல் முதஅல்லிமீன் மினல் வில்தான், கொழும்பு: வாப்பிச்சி மரைக்கார்
04. நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர் (1907) தப்ஸ்ரூ பத்ஹில் கரீம், மும்பை: அல்காழி அப்துல் கரீம்
05. நூஹ் இப்னு அப்துல் காதிர் (n.d) அல் ஜவாஹிருஸ் ஸலீமா
06. முஸ்தபா ஏ.பீ. (1873) பத்ஹூர் ரஹ்மான் பீ தர்ஜுமதி தப்ஸ்ரில் குர்ஆன்
07. ஹபீப் முஹம்மத் (1879) புதூஹாதூர் ரஹ்மானிய்யா பீ தப்ஸ்ரீ கலாமிர் ரப்பானிய்யா, முல்லா நூருத்தீன் இப்னு ஜீவாகான்
08. ஹபீப் முஹம்மத் (1887) பத்ஹூர் ரஹீம் பீ தப்ஸ்ரில் குர்ஆனில் கரீம்
09. ஷாம் நைனா லெப்பை (n.d) ஸலாதுல் அர்கான் மாலை (மொழிபெயர்ப்பு) கொழும்பு: ஹாஜி எம்.ஏ. ஷாஹூல் ஹமீது லெப்பை ஸன்ஸ்
10. அல் மனாபிஉல் அதம பீ தப்ஸ்ரீ அம்ம, சென்னை: ஹாஜி எம்.ஏ. ஷாஹூல் ஹமீது அன்ட் ஸன்ஸ்
11. திருமுடியிருக்கன ஹதீஸ், சென்னை:ஷாஹூல் ஹமீது அன்ட் ஸன்ஸ்
12. உவைசு, ம.மு. தமிழ் இலக்கிய அறபுச் சொல் அகராதி, மதுரை: காமராசர் பல்கலைக் கழகம்
13. சன்முகதாஸ் அ. (1997) தமிழ் இலக்கண இயல்புகள், கொழும்பு: பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம்.
14. நஹியா, ஏ.எம். அஸ்ஸூம் தமிழும், நிந்தவூர்: இக்ரஃ. வெளியீட்டகம்.
15. நு.மான் எம்.ஏ. (2006) அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், கொழும்பு: பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம்

